

Nr. 14.
An. V.
1881.

Gherla
15/27
Septemvre

AMICULU FA MARI

Apare in 1/13 si 15/27 a fie-carei lune. -- Pretiulu de prenumaratiune pre unu anu e 5 fl, pe unu semestru 2 fl. 50 cr., pentru Romani'a si Tierile latine pre unu anu 13 franci — lei noi, pre unu semestru 7 franci — lei noi.

Mixandr'a.

Novela originala.

Amicului meu J. G. BIBICESCU.

I.

Se intalniseră din intemplantare. Se veduseră în trecatu. Si pastrasera unulu despre altalu o nestërta amintire. Eră iubire? Nu. Iubirea nu se nasce asié de curëndu. Eră dorintia? Nu. Dorinti'a neimplinita nu lasa in sufletu o sêmntre asié de dulce. Eră una sêmntiementu cu totulu deosebitu, cev'a cá ace'a ce ne remane dupa-ce am privitu unu frumosu tablou, una privelesce marétia, — unu feliu de sêmntiementu de mirare adênca care nu se mai póte uitá.

Elu eră de doue-diece de ani; ea de siese-spre-diece. Amëndoi eráu in auror'a vietiei, cându sórele teneretiei este inca caldu, si, fora se ardia cu caldur'a lui, auresce cu radiele s'ale tóte lucrurile impregiurulu nostru.

Elu nu cunoscea din iubire decátu impresiunea s'a esterna. Ea nu iubisè neci odata si realisá acestu idealu: o anima virgina intr'unu corpu virginu.

Elu se numiá Constantinu. Ea se numiá Mari'a. Constantinu eră de talia mijlocfa, brunu si palidu. — Purtá barba intréga, o barba fina care-i incungiurá obrazulu cu o umbra usióra. Cu greu ar' fi potutu dice cinev'a cá e frumosu; inse eră preste potintia de a dice cá e uritu. In chipulu lui eră cev'a totudeodata atátu de blându si de mândru, o atare resfrângere de desceptatiune, in ochii sei o asié stralucire, o asié vioi-

tiune, in apucaturile s'ale o elegancia atátu de desevertita, încátu ori-cine se sêmntia atrasu spre elu.

Ea eră mica, dar' minunatu proportionata. Bruna cu ochii mari negri de o nespusa dulcétia. Gur'a mica, buzele rosii cá margénulu. Nu eră nici grasa, nici slaba, ci de o rotundime armoniósá. Nu potea cenev'a se tréca pe lângá ea fora a o privi, nu potea se o privésca si apoi se o uite. Unele persóne si unele lucruri au darulu deosebitu de-a ne lasá in minte si in anima o impresiune pe care timpulu nu-o sterge. Cându diu'a apare si sórele si adierea respescu cétia, remánu atêrnati de ramurele copaciloru câtiva norisiori albi, cari plutescu cá unu fumu usioru pe de-asupr'a campiei. Ast'feliu suntu si amentirile nóstre; tempulu trece si le sterge, numai câte-va dintre ele remánu si plutescu pe de-asupr'a ruineloru trecutului.

Se intalniseră la sioseá, intr'o di de Maiu. Elu eră singuru si se preamblá visatoriu. Ea eră cu mam'a s'a si cu câte-va prietene. Mam'a s'a mergea in urma cu o dómna betrana. Ea mergea inainte cu alte doue fete totu cá de vêrst'a s'a.

Constantinu, care cunoscea pe aceste fete, le salutá trecându, si, fiindu-cá intêlnise pe mam'a loru la un'a din rudele lui, se opri cá se-i presinte salutarile sale. Dómna betrana 'lu presintá mamei Mariei si apoi Mariei care se apropiáse. Constantinu merse câtiva pasi cu dênsele si apoi plecá.

— Frumósá féta, i-si dicea elu intorcându-se spre orasiu.

— E bine, acelu teneru, se gândiá Mari'a, care 'lu urmá unu momentu cu ochii, si se grabi se vorbésca

de altu-cev'a. — Constantinu intalni la intrarea Podului Mogosióei doi din prietenii sei si se întórse cu dënsii, fora a se mai gândi la Mari'a.

Mari'a 'si reluà convorbirea inceputa, fora a se mai gândi la Constantinu.

Flórea pe care a scuturatu-o vëntulu dela amé-diadi, si care se deschide la sóre, i-si aduce óre aminte de picaturile de róua ce au recoritu-o in timpulu noptii.

Inse sér'a, cându fù singura in odai'a s'a, dupa-ce tóte scomotele din casa incetasera, si se regasi façia in façia cu cugetarea s'a, vesel'a fëta se pusè pe gânduri. Fora a sci ce sêmtiá, erá ingrijata. Unu tainicu doru se nascuse in sinulu seu. Ea se desbracá incetu, si, pe cându, cu umerii si braçiele góle, desfacea inaintea oglindei, frumosulu seu peru care curgea cá o unda întunecósa pe marmor'a luciósa a spateloru, gândulu seu se intorcea spre tenerulu pe care 'lu vediusè la siosea si ea murmurá: „Ce reu 'mi pare cá n'a statu mai multu!“

Se desbracá neobicinuitu de incetu, cu ochii perduti intru-o adúnca visare. In sfërsitu se culcá; multu tempu inse nu potù inchide ochii si suspiná. Nóptea visá cá tenerulu dela siosea jucá cu dens'a si-i cercá o flóre pe care o portá la sinu. Ea i-o dedea. Cându se desceptá, 'si adusè aminte de visu: „Ce nebuna suntu dise ea, déca me gândescu la asemene lucruri!“ Si nu se mai gândi.

Inse cându spiritulu nostru incetéza de a se gandi la unu lucru care ne-a ocupatu, sufletulu urméza o lucrare in umbr'a lui tainica si amentirea remane cu atátu mai viua cu câtu e mai puçinu atinsa.

Constantinu se intorsesese si elu acasa. Desf'erá târdf'u, nu-i erá somnu. Luà una carte si începù se cetésca. Plecatu pe mésa sub lumin'a lampei, cu fruntea intre mâni, elu urmá cu bagare de séma sirurile negre ce se intindeau regulate pe paginea alba a cartii, si intorcea foile, un'a dupa alt'a. Inse dupa unu patrariu de ceasu, elu vediù cá nu intielesesè nimicu. O umbra venisè se se puna intre carte si ochii sei, — umbr'a gingasia a fetei pe care o vediusè la siosea. Si elu remasè astu-feliu o diumetate de césu, visându si întrebându-se despre ace'a ce observáse in ea mai deosebitu. Nu gasi nimicu si se culcá miratu si ingrijatu. „Ar' crede cine-va cá sunt amoresatu“, se gandi elu si adormi. — Visá ca Sultanulu se impacá cu Rusi'a si numiá pe Gorciakoff mare-viziru, si candu se desceptá amintirea fetei intalnita la siosea, alu carei'a nume nu-lu sciá, disparusè cu totulu din gândurile sale.

Intr'o scrisóre adresata de Constantinu chiar' in ace'a dí unui prietenu, gasimu unu feliu de portretu alu sufletului seu:

„Amu resêmtitu ieri o sensatiune cu totulu nóua. Intëlnisemi la siosea o feta, care mi-a fostu presintata fora cá se o fi gasitu de o frumsetia deosebita. Erá cu alte doue fete care 'mi parura multu mai frumóse. Erá mica; avea ceva copilarescu in tóta persón'a sa.

N'asiu poté se spunu cu sigurantia déca ochii i-i suntu negri séu albastri. Mi se pare cá suntu negri. Amu gasitu-o frumusica, nimicu mai multu. Amu petrecutu-o tóta diu'a fora a me gandi la dëns'a, si numai sér'a, cându m'am regasitu singuru, amentirea ei m'a cuprinsu deodata, cu o staruintia care m'a pusu intr'o adeverata mirare, si unu momentu m'am întrebatu seriosu déca nu suntu inamoratu de dens'a. Amu vrutu se cetescu. In zàdaru. Mi-a fostu peste putintia se-mi deslipescu cugetarea dela ace'a amentire care 'mi cuprinsese cu totulu anim'a. Din fericire, adi deminétia m'am desceptatu fora gânduri pembe, si 'ti scriu forte liniscitu, cu anim'a forte sanetósa. Inse, ti-o spunu intre noi, tare mi-a fostu frica. Si acum me miru de mine insu-mi. Ciudata fiintia e si sufletulu nostru, cá si marea, elu are furtune trecatóre, in urm'a caror'a se légana din nou mai liniscitu, sub unu ceru mai albastru.

Constantinu ar' fi potutu se adauga ca sufletulu nostru, cá si marea, are furtunele s'ale interne, care lasa suprafaçi'a neturburata si se rescolescu multu tempu in adëncime inainte de a se aretá afara.

II

Timpulu trecù. Constantinu plecá la Paris pentru cá se-si sfërsiésca studiele. Mari'a plecá la Jasi, unde mam'a s'a erá chiamata de nesce interese mari. — De cându se intalnisera la siosea, nu se mai vediura.

Doi ani trecura.

In timpulu acestoru doi ani, unulu si altulu facura cunoscintie nóue. Mari'a, care devenisè o frumósa fëta de optu-spredece ani erá in tóta florea ei si fôrte admirata. Multe mâni tremurara in mân'a s'a in vârtejulu valsului. Dar' nici unulu din acei frumosi teneri cari se adunau impregiuru-i, cari s'ar' fi creditu fericiti de a-si pune viéti'a la piciórele s'ale, nu facura se bata mai iute anim'a s'a. Mai multe propuneri de casatoria se adresara mamei s'ale. Ea nu refusá. Cerù numai a se gandi. „Nimicu nu me grabesce“, respundea ea. Mam'a s'a, care fusesè nenorocita inca in casatoria, nu o siliá si credea ca erá bine se ascepte cá anim'a s'a se otarésca, fiindu sigura cá Mari'a nu va alege decátu unu barbatu demnu de dens'a.

Intr'o séra inse, eráu singure, in salonu, unde lamp'a si unu policaudru cu cinci luminari aruncáu o viua lumina; ea voi se afe care suntu cugetarile s'ale. Refusurile ei succesive o faceau se se mire, si se întrebá cu ingrijire déca Mari'a n'are vr'o iubire ascunsa pe care nu cutezâse se i-o destainuiesca.

Se intorsesera dela balu. Mari'a erá in picióre inaintea oglindei, si-si scotea o coróna de flori albastre pe care o avea in peru. Erá incantatóre astufeliu, cu braçiele pe diumetate góle, cu corsågiulu deschisu patratu si lasându a se vedé prin albulu danteleloru rotundimile peptului. Ea purtá o rochia lunga de tulpanu albu impodobita cu buchete de flori albastre cá corón'a

ce avea în peru și la sinu unu buchetu albastru, că florile dela rochia.

— Mario, dise de-odata mam'a, care o admiră în tacere și stându langa soba. Scii ca mane trebuie se dau unu respunsu matusiei d-lui Steleanu. Ce se-i spunu?

— Spune-i totu ce-i voi respunse fêt'a fora a întorce capulu, și scotiendu-si corón'a, o pusé pre mésa, începu apoi a'si drege perulu ce se desarángiase pucinu în aprinderea jocului.

— Suntu doi ani decându i-i dai necontentitu a-cel'asi respunsu.

— Déca de doi ani n'am se respundu altu-cev'a. Si întorcându-se incetu, Mari'a se apropiá de mam'a s'a.

— Asculta, mama, dise ea cu ace'a blandétia lingusítoria a copilului care vrea se céra cev'a și care e securu ca va dobândi. Nu-mi mai vorbi de casatoria. Sunt asié de fericita cu d-t'a.

— Inse trebuie se te mariti.

— Oh! me voiu maritá, dise ea cu unu surisu farmecatoriu. Dar' 'mi inchipuescu casator'fa astu-felu. Mi se pare că trebuie se fia unirea sincera a dóue animi; care se credu facute un'a pentru alt'a, care despartite a-pira un'a la alt'a, și care odata intrunite nu mai facu decátu un'a. Spune. E vin'a mea déca toti acesti domni, cari gasescu ca sunt frumósa, n'au reusitu a produce asupra-mi nici cea mai mica impresiune? Nu-i oprescu.

— Mario, dise mam'a luându-i mânilé și privindu-o în fația cu ace'a ingrigire parintéscá care face cá vocea se tremure, iubesci pé cinev'a?

— Eu? facú copil'a cuprinsé de mirare. Si apoi de-odata deveni seriósa, și remase unu momentu gânditóre. Cautá în adânculu cugetarei și alu animei sale. În sinceritatea s'a de copila naiva și curata, ea nu voiá se mintia, și înainte de a respunde, i-si cercetá consciint'ia.

— Nu iubescu pe nimeni, dise ea în sfêrsítu, și me plangu. Védiu o multime de tineri, frumosi, descepti, invetiati, plini de spiritu, bine crescuti și avuti, trecându înainte-mi fora cá vre-odata se fi avutu dorint'ia de a mai vedé pe vreunulu din ei. Candu voiu iubi pe cine-va, ti-o voiu spune indata și vei benecuventá pe copii tei.

Mam'a atrase pe fêta pe sinulu seu și o sarutá.

— Scumpu angeru, dise ea mangaiandu-o, ai drep-tate. Nu te maritá decátu atunci cându vei iubi și vei fi iubita. Iubirea cresce, dar' nu se nasce în casatoria. Ori-ce se va intemplá, ne remane celu puçinu amintirea unoru dile fericite!

În timpulu acest'a, Constantinu erá la Parisu, și 'si sfêrsiá studiile cu stralucire. Muncisé multu și petrecusé puçinu. Prietenii sei povestiáu cá o artista renumita dela un'a din cele de-antaiu scene ale Parisului 'lu onoráse cu favorurile sale. Unii dîceau cá-'lu intalnisera sér'a la padurea Buloniei cu ace'a artista care erá fórte frumósa și balana, cu ochii albastri. O iubiá elu? Séu nu erá decátu un'a din acele legaturi

trecátore care nu lasa decátu una amintire confusa în anim'a omului, amintire amestecata de amaratiune, cáci e raru cá aceste legaturi, atátu de stralucitu începute, atátu de dulce urmate, se se sfêrsiésca altu-feliu decátu într'unu modu tristu. Amantii se parasescu certati, dupa o tradare séu din oboséla. Se legasera, fora a se iubi, prin unu feliu de caldura a sêmtiuriloru, pentru a umplé unu golu alu sufletului, și fia-care 'si sênte sufletulu mai golu cându se parasescu și adesea le pare reu cá ce'a ce dorisera s'a intemplatu.

Inse ori-cum ar' fi fostu iubirea lui Constantinu pentru artista, ea nu-lu oprisé cátu-si de puçinu în studiile s'ale; se-ar' poté dice cá elu afláse în ace'a legatura unu feliu de linisce a spiritului, care 'lu impinsese la munca.

Indata-ce fú licentiatu, elu se grabi a-si regulá afacerile și plecá. Parasi Parisulu fora regrete. Erá fericitu cá se întorcea în tíera.

— Pari a fi mai veselu decându te pregatesci de plecare, i-i spuse unu prietenu.

— Cum se nu fiu? respunse Constantinu. Suntu doi ani decându nu mi-am vediutu parintii, locurile unde m'am nascutu, unde am crescutu, unde anim'a mea s'a deschisu la fericirile și la chinurile vietiei. Mi-e sete de aerulu patriei. Am trebuintia se audu vorbindu romanesc, sub ceriulu Romaniei. M'am saturatu de casele frumóse, de teatrele, de gradinele, de monumintele maretie ale Parisului. Mi-e doru de tíera, de casele mici și de noróiele din Bucuresci.

Elu plecá și, fora a se oprí pe drumu, sosi la Bucuresci, unde fú primitu cu bucuria. La trei septemani, dupa sosire, fú numitu pliuonte la un'a din sectiunile civile ale Tribunalului de Ilfov.

(Va urmá.)

FREDÉRIC DAMÉ.

MANDRULITIA DULCE FLÓRE.

Mândrulitia dulce flóre
Nu fii trista gânditóre,
Ci fi vesela, voiosa
Cá esti juna și frumósa!

Mândrulitia ochi de dîna
Haid' cu mine în gradina
C'acolo e iérba verde
Unde gandulu tí-s'a perde.

Se vedi fluturii cum sbóra
Cá fantasi'a usiora
De pe-o flóre pe-alta flóre
Adhiati de-o dulce bóre.

Se vedi rosele 'npupindu
Si natur'a suridiendu
Cu unu farmecu rapitoriu
Cá si lun'a pintre nori!

Se vedi dílnic'a minune;
Santulu sóre cum apune
Aurindu în urm'a lui
Orizontulu ceriului,

S'audi vântulu cum oftédia,
Par' cá plange lacremódia
Cá si anim'a în mine
Cându m'ajunge doru de tine!

Si zefirii cum suspina
Cu-o suflare dulce lina
Cá-si sufletu-mi aprinsu
De amorulu teu nestinsu!

Se vedi ceriulu plinu de stele
Cá si-o mare de margele
Brilianta stralucinda
Cu privirea ta cea blânda!

Se vedi lun'a argintia
Cu ce doru si bucuria
Ti-a tramit-a s'a zimbire
Prin a roselor lucire!

Se vedi ceriulu steleloru
Cum straluce plinu de-amoru
De amoru cerescu, curatu
De luceferi descantatu!

Se vedi clot'a cea cu pui
In ocolulu ceriului
Cum iubesce puii sei
Câtu de mândra-i între ei!

Dar' se vedi luceferii
Cum suridu cá angerii
Cá coi angeri mitutei
Ce-mi surîdu din ochii tei!

Si se vedi tu diorile
Cum saruta florile
Desvalindu-si hainele
Aretandu-si tainele.

Se vedi draga . . . oh dar' vina
Cá acolo in gradina
Lânga-olalta de-omu siede
Dómnne multe vomu vede!

Mandrulocu ^{30/2} 1881

IONU TRIPA.

TATARCUTI'A.

Tatarcuti'a, numita altumintrelea si Tartarcuti'a ¹⁾ este o specie de bostanelu turcescu, care arare ori cresce mai mare ca unu Maru-domnescu. Frundiele, vitiele si flórea Tatarcutiei semena intru tóte cu a bostanului de rëndu.

Tatarcuti'a o intrebuintiaza Româncele cá lécu in contra „Tatarcei“ si a „Gâlciloru.“

„Tatarc'a,“ dupre cum spunu Româncele, e unu feliu de buba fórté periculósa, care se face pe corpulu ómeniloru si mai alesu la capu, urechi, pecióre, genunchi, subsóra si pe pântee si care uneori cresce cátu o fronzola de mare. Ea, dice cá se face mai alesu din diochiu. Cându incepe ea a se face dice ca sbocotesce si se bate ca unu oraria, si daca atunci póte cine-va s'o descante, apoi ea indata se 'ntórcé si se perde. ²⁾

Descantatórea, care voiesce se 'ntórcé „Tatarc'a,“ ³⁾ ie intr'o di de secu, precum Lunu, Mercuri séu Vineri, o Tatarcutia si dându c'unu cutitu séu c'unu fasu asupr'a ei incrucisiu o descânta rostindu urmatoriulu descântecu:

¹⁾ Cihac. Diction. daco-rom. tom. II. p. 405.

²⁾ Dupa spus'a mai multoru Românce.

³⁾ Eu credu cá acést'a buba trebue s'o fi avutu mai antáiu Tatarii, carii, dupre cum prea bine este cunoscutu din istorie, au avutu in tempurile cele vechi fórté multu de lucru cu Români; si dela densii s'au umplatu apoi Români. Numé' asia imi potu eu esplicá numirea acestei bube rele. Nu dicu insa cu posivitate, póte cá originea ei sá fie si alta.

Tu féta
Tatarca!
Nu veni ardiendu
Párjolindu
Si sagetându
Nu veni infocata
Inbujorata
Si inspaimentata.
Nu veni spariosa
Cu limb'a scósa,
Cu dintii rinjiti,
Cu ochii bolditi!
Eu te rogu si te poftescu!
Se te iei pe drumu negru
Se te duci la mór'a négra,
C'acolo te ascépta
Copii cu més'a 'ntinsa,
Cu bratiéle deschise,
Cu patulu asternutu.
Acolo sá siedi,
Acolo se ospitezi,
Acolo se te opresci
Acolo sá te odichnesci
Sanetósa
Si voiósa!
N. sá remâe curatu
Si luminatu
Ca sórele 'n seninu,
Curatu, Aminu!
Dela mine descanteculu
Dela Ddieu sfantulu léculu!

Dupa-ce rostesse descantatórea cuvintele acestea despica Tatarcuti'a in doue, scóte dintr'ens'a matiele, adeca mediulu dimpreuna cu simburii, si le pune intr'o tigae la unu locu cu untura de mascuru séu cu untu curatu de vaca ca se se prajasca. Dupa-ce se prajescu acestea bine, face din trensele o alifie, cu care léga apoi Tatarc'a.

Daca acum'a acést'a alifie ii suferé, daca Tatarcuti'a ii este celui bolnavu de lécu, Tatarc'a intr'unu restimpu fórté scurtu incepe a se albi, a se muia, a se desumflá si a incetá de sagetatu.

In casulu acést'a din urma descantatórea descânta de trei ori pe di cáte o Tatarcutia, si anume: desdeminétia pâna nu resare sórele, inainte de amédia-di, si sér'a pâna nu apune sórele, si léga Tatarc'a cu miediulu Tatarcutiei preparatu dupre cum s'a aretatu mai susu.

Acést'a o repetiesce descantatórea in trei dile de secu cáte de trei ori pe di.

Daca inse Tatarcuti'a descântata nu-i suferé Tatarcei, atunci se dice ca Tatarc'a se 'nfrupta, adeca mai tare se rosiesce si mai tare incepe a sagetá si-a junghiá.

In casulu acést'a descantatórea intrebuintiaza alte mijlóce in contra Tatarcei si anume Pasatu, adeca seméntia pisata de Malaiu-meruntielu (lat. Panicum miliaceum. L. germ. die echte Hirse) Sfecla rosia (lat. Beta vulgaris. L. germ. Rundgetrübe, rothe Rübe), si Curechiu séu Vérdia (lat. Brassica oleracea. L. germ. Gartenkohl. Kohl). Prin acestea, dice descantatórea, cá Tatarc'a trebue se se întórcé si sá se desumfle.

Dar' daca Tatarc'a nici prin acestea plante nu se'ntórcé, ci inca mai tare cresce, arde, sageta, se pune pe dëns'a frundia de Ciumernitia (lat. Datura stramonium. L. germ. der gemeine Stechapfel) séu pele de epure cá se se deschida, adeca se cóca si se sparga. Ciumerniti'a deschide mai cu séma fórté de graba si de-acea se punu frundie de-ale sale la Tatarca. ¹⁾

Alte românce spunu cá nunumai matiele Tatarcutiei sunt bune pentru Tatarca, ci si frundiele

¹⁾ Dictatu de Ión'a Lipasiu din Siretiu.

acestei'a. Descantatórea ie adeca o Tatarcutia intréga, o sfarma bine, o mesteca cu frundie de a le sale, o pune ca se se incaldiasca bine si dupa aceast'a o pune la Tatarca ca se cóca. Éra dupa ce cóce Tatarc'a, pune miediu de aluna sfarmatu in gura pe-o falie de franzola muiata in lapte dulce de vaca si acestea le pune apoi la Tatarca, care, in urm'a acesteia, in scurtu sparge, se curatiesce si se vindeca. ¹⁾

Pentru cei ce capeta Gálci, si mai cu séma pentru prunci, se ie o Tatarcutia, se taie dreptu in dóue, se ferbe in lapte dulce de vaca, si dupa aceast'a li se léga de améndoue partile grumazului, si-asia gálcele se vindeca. ²⁾

Atat'a de-o-cam data despre intrebuintiarea Tatarcutiei cá lécu!

In unele parti locuite de Románi, nu numai bub'a, despre care am vorbitu mai susu, se numesce „Tatarca,” ci inca si urmatórea planta si anume: Polygonum agopyrum, séu Panicum tataricum, germ. Buchweizen. ³⁾

S. FL. MARIAN.

LE'A séu AMORU si ONÓRE.

— Romanu de *Elis'a Modrach.* —

(Urmare.)

Dlu Darnley nu se potú de ajunsu mirá audiendu numele óspelui seu, a contelui de Mountdeau. — Ore ce voiesce contele cu densulu?

Mirarea lui inse deveni si mai mare recunoscându in conte pre streinulu, acarui socia tenera si frumósa o inmormentáse inainte cu trei ani.

Contele i intinse man'a.

— Te miri cá me vedi Dle Darnley? Eu vedu ca me recunosci!

— Da, da, intielegu; eu caletoriám cá Dlu Charlewood atunci candu m'a ajunsu ace'a lovitura fatala a sortiei. Vinu tocmai din Itali'a unde am petrecutu cei trei ani din urma. Tatalu meu a moritu decuréndu si acum vinu cá se-mi cercu fie'a. Unde e copil'a mea? întrebá densulu, vediendu espresiunea de adénca mirare pre faci'a rectorelui. Tocmai audii cá bietulu doctoru a moritu, si aflái cá, cas'a unde locuíá mam'a ingrigitórea a micutiei mele e góla. Poté-mi-vei esplicá acestu lucru?

Elu se incercá a se aretá liniseitu, dar' frumós'a lui facia deveni palida, buzele ferbinti si uscate, ér' vócea lui suná aspru si surdu.

— Unde se afla dens'a? repeti elu. Intielegu pre micuti'a — scump'a copilitia a iubitei mele Lea? Amu unu presémtiu reu cu respectu la dens'a. Unde e copil'a mea? tesaurulu animei mele?

Elu vediú cá umbr'a intunecósa de pre fruntea rectorelui deveni totu mai intunecata si-i apucá braciulu.

— Unde e dens'a? dise elu plinu de ingrigire. Dóra nu voiesci a me face se intielegu cá e mórta? Pentru Ddieu dóra nu e mórta? Eu nu o-am vediutu

¹⁾ Dictatu de Saft'a Rosc'a din Poieni.

²⁾ Dupa spus'a mai multoru Románce.

³⁾ Cihac, op. cit. p. 404. — G. Baritiu: Vocabulariu de numele planteloru transilvane, romanescu, latinescu, etc. publ. in Calend. pentru pop. rom. pe an. 1859 Brasiovu p. 30.

de candu o parasii cá sugatória inca si debila, dar' cu tóte acestea in decursulu acestoru ani de esiliu indelungatu am portat'o in anim'a mea. Sufetulu meu a flaménditu si insetosiatu dupa dens'a, diu'a si nóptea visám despre ea, pareá cá are tóte trasurile scumpei mele socii; ea 'mi sióptea in visurile mele cuvinte de iubire cu ace'asi voce dulce si sonora cu care me delectá iubit'a mea Lea. Trebuie se-o vediu. E absolutu inoposibilu cá se mai suportu o incordare atátu de torturatória. Dt'a taci inca? E cu potintia cá si dens'a se fia mórta.

— Ba, dens'a n'a moritu, respunse rectorulu. Inca inainte cu dóue luni am vediut'o si ea traiá, erá sanetósa, frumósa si fericita. Nu, micuti'a nu e mórta!

— Apoi spune-mi rogu-te unde este? esclamá contele in cele mai crancene doreri ale impacientiei.

— Nu-ti potu spune. Inainte cu doue luni candu barbatulu Margaretei Dornham a fostu arestatu, am mersu la AschWood spre a o mangaiá si atunci am vediutu pre micuti'a. O luai in bracia si contemplandu-o cu placere cugetám cá in viétia n'am mai vediutu o facia atatu de mândra si dragalasia. De-atunci nu o-am mai vediutu; mai tardiu inse nisce negutiatori m'a facutu atentu, cá Margaret'a nu se aretasè de multu in orasiu. Cugetám cá e morbósa, me resolvii a o cercetá. Afându inse cas'a inchisa mirarea mea fú togmai asié de mare, cá si a Dt'ale. Barbatulu, muierea, copil'a disparura din acestu tienutu, cá prin farmecu, fóra de-a lasá cea mai mica urma despre noulu loru domiciliu.

Rectorulu se inspaimentá de impresiunea ce o provocara cuvintele sale. Junele conte recadiú pre scaunu si faci'a-i deveni atátu de palida, încátu cugetá, cá umbr'a mortiei s'a reversatu asupr'a ei.

— Dar' ea erá numai o copila, cugetá rectorulu pre care tatalu-seu numai de pácine ori a vediut'o in viétia.

Elu inse nu intielegea, cumcá acésta copila erá testamentulu de mostenire alu repausatei sale soçii — clenodiulu celu mai pretiosu alu contelui — ultimulu restu alu unui amoru, care i erá cu multu mai pre susu, decátu insasi viétia. Elu pronuncia cátev'a cuvinte de mangaiare pe cari inse contele nici nu le luá in consideratiune. Deodata se uitá la dinsulu totu cu ace'asi paliditate mortala pre facia.

— Ce nebunfa cá me neliniescscu! — dise elu. — Cinev'a va scí abuna-séma, unde se afla muierea. Póte cá a fostu in perplesitate de bani, de ace'a si-a tienutu in secretu domiciliulu, dar' totusi se va aflá cinev'a care se-lu cunosca. Decumv'a mai este in viétia atunci de siguru o voui gasi.

Ce nebunfa cá m'am spariatu! Nu am se me temu de nimicu, numai se traiésca!

Dar' cu tóte cá in cuvintele lui erá atát'a curagiu si bravura, manile totusi i tremuráu si pre facia-i se poteau bine destinge semne invederate de nelinisce. — Rectorulu adusè vinu, dar' contele nu potea bea, nemicu

nu erá capace pâna nu-si afla copil'a. In pucine cuvinte enarâ rectorului istoriculu casatoriei s'ale.
— Dupa opiniunea mea, incheiâ elu nu me poteamu ingrigi mai bine de micuti'a, decâtu lasandu-o sub scutul doctorului.

— Cu ace'a ai lucratu intieptiesce respunse rectorulu, toti se bucurâ de iubirea cea mare, ce o nutriâ densulu catra copila; ér' ce se tiene de Margaret'a Dornham, neci déca ar' fi fostu a ei propria nu o ar' fi potutu tractâ cu mai multa fragedime si interesu. Ori si ce se va fi intemplantu, despre ace'a te asigurû, cã copil'a nu a patimitu neci o lipsa de amórea materna, nime nu se póte grigi de ea mai cu atentiune, despre ace'a m'am convinsu adese-ori.

Me bucuru cã me asigurâdi in acésta privintia, cã-ci încâtu-va sum mai liniscitu. Dar' pentru-ce nu mi-s'a impartestu mórtea medicului?

— Nu crediu cã se fi lasatu cev'a in urm'a s'a, ce se fi tienutu vre-o amentire despre Dt'a. Unu consangénu departatu ce locuesce în cas'a lui, a ereditu tóte obiectele acestui'a. Am fostu recercatu se revedu chartiele remase. Dar' nu s'a aflatu o singura notitia baremi, ace'a o sciu positivu; acelea contineau numai conturi cuitate.

Lordulu Mountdeau 'lu privâ cu mirare.

— Aici trebue se fia o ratecire la midilocu, observâ densulu, insumi i-am inmanuatu tóte chartiile recerute, ca in casu de necesitate se potu documentâ identitatea ficei mele.

— Fi-mi-va permisû se intrebu cã ce contineau acele? intrebâ rectorulu.

Firesce — erâ at statu meu de cununia, documentulu despre mórtea iubite, mele socii si cartea de botezu a copilei, afara de ace'a contractulu de invoiala inchiata cu doctorulu, sunatoriu despre sumele, ce m'am indetoratu a-i-le solvi in totu tempulu, câtu vá fi copil'a sub scutul lui.

— Asie-dara doctorulu recunosce numele si rangulu si scie adres'a?

— Da, eu nu aveamu neci unu motivu de ale tiené in secretu, ci voiamu numai a împedecâ se nu audia tat'a nemicu despre casatori'a mea, pana ce nu-i voiu impartasi-o insumi in persóna, — sciamu câtu de iute se latiescu astfeliu de sciri si cu ce sensatiune. Mi aducu bene amente unde a pusu chartiele spre pastrare, cãci m'am uitatu la densulu.

— Unde le-a pusu? intrebâ Darnley. Ca nu le-amu aflatu nicaira.

Elu le incuiase in o laditia mica de stejaru facuta cu arama galbena, carea stá pe unu armariu. Mi aducu de ace'a atâtu de bene amente cã si cum o-asiu fi vediutu numai eri.

— Atare laditie nu am vediutu de locu replicâ rectorulu. Celu mai consultu lucru este cã se prindemu numai decatu si se mergemu la cas'a doctorului in care

acum locuesce eredele seu Dlu Grey, si se intrebamu nu cumva se afla acelu obiectu in posesiunea s'a, eu sum inca deplinu convinsu, cã de cumva l'ar fi aflatu mi-ar' fi comunicatu si mie.

Numai decâtu merserâ la Dlu Grey si-lu aflara acasa. Numele si rangulu óspelui seu 'lu puse in cea mai mare mirare, dar' mai tare flu surprinse scopuluvisei s'ale.

— O laditia mica de stejaru facuta cu arama galbena, díse elu? Nu, asia cev'a nu posedu, inse déca veti avé pucina paciintia, numai decatu voiu cercâ cu deamenuntulu.

A cercatu fie-care sicriu, fie-care armariu, in tóte unghiurile, inse nicairi nu a datu de urm'a laditiei s'au a chartieloru.

— Eu amu unu inventariu despre totu ce s'a aflatu in cas'a medicului, care s'a luatû a dou'a dí dupa mórtea lui, díse Dlu Grey, 'lu potemu revedé

Acel'a a fostu cetitu punctu de punctu dar' nu continea neci o amentire despre laditi'a de stejaru.

Erâ lucru afara de tóta indoiel'a cumcã laditi'a cu chartiile a disparutu.

Ore n'ar' fi cu potintia se le fi datu doctorulu spre pastrare Margaretei Dornham? intrebâ contele.

Ba, respunse rectorulu, acést'a nu o credû sub neci o impregiurare. Sciu positivu, cã Dn'a Dornham neci nu cunoscea conumele copilei. Mi aducu aminte cã o-amu intrebatu odata. Mi respunse cã-i unu nume lungu pre care nu-lu póte tiené in minte. De ar' fi avutu chartiile a mâna, atunci l'ar fi potutu aflâ de acolo. CREDU positivu cã nu se aflâ la dens'a.

Apoi cercarâ pre fost'a económa a medicului Dn'a Galbraith.

Acéts'a i-si aduse cev'a aminte de laditia cã stá de comunu pre armariu si pre dens'a o biblia grósa. Ea nu scia câtu tempu nu o-a vediutu inainte de mórtea doctorului, dar' scia positivu, cã de atunci nu o-a mai vediutu.

Apoi merserâ la banca presupunendu cã pentru mai mare sigurantia le va fi depusu spre pastrare acolo; dar' se insielara si acum.

Chartiele disparúrâ fora urma si atâtu contele catu si rectorulu erâu uimiti in gradulu supremu.

— Ele nu au neci o valóre pentru altulu, de câtu pentru mine, díse contele. Acumu bietulu meu parinte e mortu si nu se vá necaji, daca voiu spune la tóta lumea — de va voi se me asculte — istoriculu casatoriei mele. Candu asiu vof se tienu in secretu casatori'a séu nascerea copilei atunci s'ar' poté presupune cã cenev'a a furatu chartiele, cã se trafice cu densele, dar' fiinducâ lucrulu stá altcumu nu pricepu de ce folosu se-i fie cuiv'a acela.

In fine incetara de ale mai cercâ si contele se dedicâ cu tóta poterea reaflorei copilei.

Dupa espirarea catorv'a dile, tóte foile din tíera contineau istoriculu casatoriei sale si a copilei, disparute

in unu modu atátu de singulariu. Se asigurau remuneratiuni mari toturorú acelor'a cari voru poté dá ceva informatiuni despre locuinti'a ei. Lordulu nu s'a multiamitu numai cu ace'a cá a pusu in miscare tóta politi'a tierei, nu, ci insusi in persóna conducea cercetările si lucrá in ace'a directiune cu energia neobosita.

— Inposibilu cá unu barbatu, o muiere, si o copila se dispara de pe faci'a pamentului fora, nici o urma, se îndatiná elu a díce.

O mica radia de lumina ce i s'a aretatu 'lu umplú de sperantia, s'a aflatu adeca, cumcá Dn'a Dornham a vendutu unu mobiliariu intregu la unu locuitoriu din orasiulu Wensford sub cuventu cá voindu a emigrá in tr'unu orasiu indepartatu nu-lu póte luá cu sine. 'Si aduce amente cá a intrebatu-o de noulu loru domiciliu, dar' au incungiuratu respunsulu. Mai multu nu sciá! elu i aretá mobiliariulu si lacremi cursera din ochii Lordulu aflandu intre obiecte si unu léganu de copilu. Densulu 'lu remunerá in abundantia, si apoi 'si puse din nou, tóta nisuinti'a spre a aflá domiciliulu Margaretei. Cerca la tóte statiunile cáiloru ferate, dar' in desiertu, in fine 'si continuá scrutările cu de-amenuntulu si in Londr'a, in acestu orasiu giganticu, dar' tóte ostenelele i remasera fora resultatu. Margaret'a Dornham impreuna cu copil'a se pareá cá au intratu in pamentu.

Ce ansa a potutu avé dens'a se se ascunda? se intrebá Lordulu cu o desperatiune. Pentru-ce a dusu cu sine copil'a? Ce intentiune are cu dens'a? Ce scopuri secrete are.

Cumcá numai iubirea cea pasionatu catra copila, erá uniculu motivu alu acelei fapte, nici nu-i trecé prin gandu

Foile erau pline de apeluri catra Margareta Dornham, cá se se re'ntorca la Castledene, séu se deé scire despre copil'a de sub ingrigirea s'a. Istori'a se discutá pre totindenea, dar' in butulu toturorú cercetariloru eredea contelui de Mountdeau remase nedescoperita.

Lunile se prefacuséra in ani si misteriuulu remase nepatrunsiveru. La inceputu contele erá cá scosu din minti, dorerea si amaratiunea lui eráu frangatória de anima. Cu incetulu inse se mai liniscea de desperatiunea s'a. Secreturile nu le-au suspinsu neci candu cu totulu. Dupa espirarea aloru 6 luni regulatu se repetiau anunturile de premii si istori'a se reimprospetá in foile publice. Acum devenise deja tem'a de coversatiune cotidiana. Fiic'a contelui de Montdeau, disparitiunea ei singularia si misteriuulu profundu in care erá invelita sórtea ei, prestara lumei limbute unu sugetu interesantu de petrecere.

Pre incetu dupa espirare de mai multi ani se convinserá pe deplinu cá nu se va mai aflá si cá in fine póte fi chiar' mórta. Amicii cei mai intimi a contelui lu consultara a se casatori a dóu'a óra. Dupa ani de desamagiri amare, de grigi, si de nelinisce continua, de doreri si desperatiune nespusa, in fine contele fú necesitatu a se impacá cu sarbedulu cugetu cumcá incantatórea fíca a multu iubitei s'ale Lea a disparutu si a remasu perduta pentru densulu in eternu. (Vá urmá)

—

Stéu'a amicului meu.

Aveamu eu unu amicu. . . Singurulu amicu fidelu, in care nu me-am insielatu nici odata. Erá unu omu iubitoriu de dreptate. Avea multe defecte si slabitiuni si elu cá tóta lumea. Dóra acel'a a fostu celu mai

mare defectu a lui ca prea multu iubiá dreptatea si descoperiá totu ce avea la anima.

Erá sinceru faci'a de toti si mai bine tacea decâtu se mentiésca.

Amu fostu unii cari i-amu iertatu acestu defectu mare, care societatea moderna nu-lu iérta nimenui si l'amu iubit pe densulu dupa cum a meritatu.

Erá ceva caracteristicu si extraordenariu in omulu acest'a. De-multu nu se vediusé nici unu zimbetu pe busele lui. Sciea petrece in societatile cele mai vesele sustienéndu-si totudeauna ace'asi faci'a seriósá si posomorita. Lumea credea ca nici nu scie ride. Cu mí de intrebări 'lu agrediau, dar' nimenui nu descoperiá caus'a monotoniei s'ale. Eu dia intemplanu amu insusirea ca nu-mi pré place a cercá tainele nimenui. Din partea mea potu fi ómenii ori-cumu, — eu trecu prelânga ei cu indiferentia fora de a intrebá pe cineva de caus'a veseliei ori superarei s'ale. Guralivulu si fora de ace'a spune la tóta lumea ce are la anima; ér' pe celu mai inchisu 'lu supera intrebările. — Si fiendu-cá preamiculu meu nici odata nu l'am intrebatu cá ce i-i apasa anim'a desí altmintrea i-i dovedeamu cea mai sincera amicitia, — intr'o séra frumósá de véra 'mi povesti trist'a istoria a vietiei s'ale.

Iubitulu meu, tu ratecesci cându pre mine me socoti mai bunu decâtu pre ceialalti ómeni. Si eu sum omu cu defecte cási alti ómeni, — nici eu nu-su mai intieleptu decâtu ei. Voi cugetáti cá eu sum impetritu si fora sémtrí, pre cându eu sémtiescu cu pasiune, dara ce sémtiescu nu e din lumea acést'a.

Eu am intratu demultu in scól'a vietiei.

Am fostu sirguintiosu si totusi me temu ca nu am voit a luá invetiatura din ce'a ce mi-a intinsu vieti'a. Am cunoscutu de timpuriu lumea; si fiendu-cá o-amu cunoscutu mi-am pierdutu tóta voi'a de a trái intre ómeni. N'am fostu in stare de a me acomodá legiloru societatii moderne. Lumea me socóte de unu fantasticu pentru-ca amu credintia si apretiuescu multu religiunea care astadi o contemnéza toti. Amu judecatu pre ómeni dupa prescristale moralei adeverate. Si am trebuitu se-i condamnu. De aici a urmatu cá n'am potutu iubi pre nimenea. Si totu de-aici a urmatu ca si pre mine prea puçini me-au iubit. — Dara am avutu incredere firma in mân'a provedintiei si in stéu'a mea.

Cea de ántáia m'a scutitu de nedreptatea lumei; ér' a dóu'a me-a redicatu acolo unde sum astadi.

Amu fostu preste mesura norocosu. Pe totu terenulu si in tóte directiunile amu sémtitu poterea unei fiintia mai inalta, necunoscuta, care delaturá tóte pedecile si-mi impliniá tóte trebuintiale — fora se sciu eu in ce modu. Usurinti'a teneretiei adese-ori me-a adusu in impregiurari forte complicate. Altii ar' fi desperatu in starea mea. Pre mine me redicá poterea stelei mele luminósá. Singuru un'a mi-a denegatu sórtea — amurulu adevératu. Macaru ca doriámu ferbinte cá se potu iubi. Si fiendu ca nu iubiamu sémtiámu unu golu in anim'a mea. — Unu golu durerosu, nesupliveru. Nu erámu cu totulu indiferente faci'a de gratiile femeiesci.

Adevérat'a frumsetia si gratia adese-ori m'a incatenatu. Dar' aceste catene se desfaceau indata ce sémtiámu ca amorulu meu a aflatu resunetu. Acést'a e cámu siodu dar' e asia.

Ce'a ce adese ori socoteamu a fi amaru, nu erá decâtu o aparintia, unu jocu a capriciului omenescu. Cea de ántáiu imperfectiune ce o observamu in femeia

pre care socoteamu ca o iubescu, me facea cá se me instrainezu de catra ea. Si ani îndelungati indesiertu amu cercatu pre acea pre care o asi fi sciutu iubi cu amoru adevveratu. Pecatul a multe descoperiri de amoru 'mi apésa sufletulu. Singuru ace'a me escusa ca totu-de-a-un'a amu mentitu fara scirea mea. Amu studiatu multe caractere de femei, dara nu amu potutu afla ce'a ce amu cercatu si ce credeau ca voiú poté iubi totu-de-a-un'a — castitatea inocentiei. Si fiinduca nu o amu potutu aflá, anim'a mea nici odata n'a palpitatu mai cu taria. Singuru odata 'mi aducu aminte ca 'mi cuprinsé peptulu unu sântiementu mai profundu. Si acel'a a fostu a compatimirei.

Aveamu o verisióra, — copila, tenera, blânda si inocenta, pre care o iubiamu multu. Sentiamu ca nu o-asíu poté iubi mai cu fragedime nici déca i-asíu fi tata. Si ea tragea la mine cási cum mi-arú fi fostu féta. Erá între noi o amicétiá adevverata si sincera, si eu credeamu ca anim'a ei nu are nici unu secretu pentru mine.

Intru o óra nefericita banuí cev'a? Copil'a acést'a me iubiá mai cu focu decátu se iubescu amicii. Cugetulu acést'a me cutremurá. Déca copil'a acést'a me-arú iubi cu amoru!

— Unele impregiurari inse cari intrevenira 'mi resfirará ingrigirile. Érasíu devení liniscitu. Ah! dara acést'a linisce semená cu liniscea mormentului.

Cá-ci abdisesemi pentru totu-de-a-un'a de speranti'a de a fi cândv'a fericitu. Trebuii se me convingu ca anim'a mea nu e creata pentru fericire.

In resemnatiunea-mi pacinica, golulu ce sentiamu in anim'a mea 'mi devení indatinatu. Si apoi nu m'amú gânditu mai multu la ea.

Intru-o dupa-amédiadi de véra siedeamu împreuna cu frumós'a meá verisióra.

Copil'a 'si plecá capulu pe umerulu meu si bucele blonde atinserá faci'a mea. Vorbiamu multe de tóte despre lucruri de tóte dilele. Ea se plecá mai aprópe spre mine . . . Eu sentíi palpitarea vehementa a animei s'ale; si anim'a începú a bate mai cu taria Si din momentulu acést'a mi se deschisé paradísulu terestru. Deliciulu pâna aci necunoscutu 'mi cuprindea intréga fienti'a. Anim'a începú a-mi palpitá cu focu. Inconscíu o trasei cu puterea la sinulu meu. Busele i-se deschiseru si ea siópti cuventulu de viétia si mistuitoriu: „Te iubescu!“ . . . Cási cum ar' fi resunatu din ceríu acestu cuventu. . . . Ea me imbracisiá. Cea de-antáia imbracisiare fú casta cá ceríulu fora nori. Cea de-antáia sarutare fú inocenta cá salutea cerésca. Nu-ti potú spune cátu erám de fericitu in aceste mó-minte. Benecuventám ceríulu cá in fine mi-a succesu a aflá ce'a ce indesiertu am cercatu atát'a tempu: castitatea inocentiei. Anim'a 'mi innotá in fericiri. Numai acuma sântiamu cá iubiámú demultu pre Camil'a; cá-ci pentru unu singuru surisu alu ei asiú fi datu lumea intréga. Numai acuma amu sciutu cátu fuséi de orbu cá nu cunoscíu mai antáiu amorulu adevveratu, care de atát'a tempu jacea adâncu in anim'a mea si care de atátea ori se reflectá in privirea dulce si patrundiátore a ochiloru ei. Traiámú in o lume noua. In lumea fericirei. — In diu'a urmatóre trebui se caletorescu. — Dóue dile amu fostu indepartatu. 'Mi para o eternitate. Dara me nutriá speranti'a re'ntórcerei si bucurí'a revederei. M'am reintorsu tardíu acasa. Erá o nópte frumós'a.

Lumin'a lunei strabatú prin feréstr'a chillei mele. Cugetulu cá demanétiá voiú revedea pe Camil'a mea me inveseliá multu. Grabíi a me culcá, cá mai curându se-mi tréca nóptea si se mi-se faca diua. Trecându prin laboratoríulu meu observái pre mésa dóue epistóle. Un'a erá dela bun'a mea mama. O cetíiu la lumin'a lunei. 'Mi respundea la o epistóla prin carea o-am fostu incunoscientiatu cá fíiulu seu e celu mai fericitu omu pe lume. — Si ea 'mi dicea ca se sênte cea mai fericita mama pe lume. Ce'alalta epistola erá dela Camil'a: o desfacú cu bucuria curiós'a. Cuprinsulu ei erá:

„Vere draga! Iérta-mi sinceritatea. Te iubescu cá pe unu consangénu cu anima buna. Ce'a ce cugetám a fi amoru erá numai unu focu de paie care curându se aprinde, dara totu asié de repede se si stínge. In urm'a vointiei tatalui meu: mâne me logodescu cu baronulu Frundiescu.“

* * *

Dupa acestea a tacutu. — Ambii ne-am cufundatu in cugete perdiéndu-ne privirile asupr'a valoriloru fugatóre ale apei si asupr'a frundiiloru cari cadeau la pamentu de suflarea rece a vântului de tómná, — ni s'a facutu séra precându ni-am adusu a-minte cá ar' trebui se plecamu.

De-atunci a trecutu cáti-va ani. Amiculu meu a disparutu din cerculu nostru. Nimene nu scie ce s'a facutu. Ore între stelele cari au cadiutu din ceríu in ace'a nópte de vecinica amintire nu-a fostu si stéu'a amicului meu?

Comunicata prin
LUDOVICA P. POPU.

Gacitura de siacu.

De Valeria Popu.

rie	res	o	ra	tie	le	te	sciu
lu	tia	Dul	do	es	ce	sbor	ti
cu	cu	co	be	ce	Dar	mai	al
a	ru	fu	ce	sa	Dul	Nop	ei
bu	Di	Ce	re	su	lu	lui	Nu
i	vi	mo	ga	cei	re	al	ci
le	sa	co	in	stre	bli	re	dor
rese	a	le	a	toa	Vai	toa	ma-n

Se póte deslegé dupa saritur'a calului.
Terminulu pentru deslegare e 27 sept. / 9 oct.

Proprietariu, Editoru si Redactoru respundietoriu: **Niculae F. Negrutiu.**